

РЕШЕНИЕ

№ 2825

гр. София, 26.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 23.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9216** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.233 от Закона за министерството на вътрешните работи (МВР).

Образувано е по жалба на Ч. Х. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] в качеството му на разузнавач V степен в 03 група "Криминална полиция" С., Сектор „Противодействие на криминалната престъпност” при 01 Районно управление "Полиция" при СДВР, против Заповед № з-11173/08.10.2011г. на директора на СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "порицание".

В жалбата са изложени твърдения за допуснати нарушения - относно изискването за компетентност, нарушение по чл. 246, ал.1 ППЗМВР относно изискваните се реквизити, в противоречие с дисциплинарната практика, неточна и невярна правна квалификация на твърдяното нарушение, липса на мотиви за наложеното наказание и несъответствие с целта на закона – основанията по чл. 146, т.1-5 АПК.

Допълнително чрез упълномощен адвокат жалбата се поддържа, иска се да бъде уважена по искането за отмяна на заповедта, претендират се и разноски.

Ответникът – директора на СДВР чрез процесуален представител – юрк. Г. оспорва жалбата и иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ.

По делото са представени доказателствата по административната преписка, допълнително пред съда –Постановление от 28.11.2011г. на Районна прокуратура И. по пр.пр. 1300/2011г. и служебна бележка от същата прокуратура, че постановлението не е обжалвано към 16.03.2012г. Искането за разпит на свидетели,

направено с жалбата е оттеглено.

Съдът като обсъди приетите доказателства по делото, доводите и възраженията на страните, и като извърши служебно проверка на оспорения административен акт съгласно задължението си по чл.168, ал.1 АПК за законсъобразност на всички основания по чл.146 АПК, приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата, с дата 21.10.2011г., е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК , предвид датата на връчване на обжалваната заповед – 12.10.2011г. Същата е подадена и от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с право и интерес от оспорването, с оглед на което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По фактите:

Обжалваната Заповед № з -11173 / 08.10.2011г. е издадена от директора на СДВР,с която на основание чл. 224, ал.2,т.1 и 4 от ЗМВР вр. чл. 227, ал.1,т.12 и ал.2 от ППЗМВР за нарушаване на етичните правила за поведение на държавен служител в МВР, утвърдени с Заповед № Из-2013/08.11.2006г., допълнена с рег. №453/22.02.2011г. на министъра на вътрешните работи и конкретно за нарушение на т.18 и т. 57 - за неправомерно поведение спрямо гражданина М. Ю. Д., с което е уронил достойнството и правата му.

От фактическа страна в заповедта е прието, че във връзка с извършена проверка е установено нарушение на служебната дисциплина от Ч. Х. П., затова, че на 01.08.2011г. в 19.30ч. в [населено място], в градинката на спортната площадка на [улица], инспектор П. е съпричастен към нанесената телесна повреда на М. Ю. Д., по чиято жалба е извършена проверката.

Тази фактическа обстановка административният орган е приел за установена в хода на извършена проверка по жалбата - съгласно заповед рег. №з- 101/12.08.201г. на директора на СДВР, в хода на която освен обяснения от жалбоподателя са снети такива и на Ц. Г. К., Ц. М. Д., докладна записка от разузнавач М. от РУП-И. и писмо № 1300/11 на прокурор Кр. Н.- РП - И.. За резултатите от дисциплинарното разследване е изготвена обобщена справка рег. №я 20188/20.09.2011г., с която на същата дата дисциплинарно -наказващият орган се е запознал.

От Постановление от 28.11.2011г. на Районна прокуратура И. по пр.пр. 1300/2011г., образувано по изпратена по компетентност идентична жалба от Върховна касационна прокуратура на същото лице – М. Ю. Д. и за същите обсъждания, както тези по обжалваната заповед - за нанесен му побой на 01.08.2011г. в [населено място], около 19:30ч. на посоченото място. С постановлението прокурорът е постановил отказ да се образува наказателно производство. Приел е в мотивите наличието на данни за нанесена лека телесна повреда, която се преследвала по тѣжба на пострадалия пред първоинстанционния съд.

Също по фактите прокурорът е приел в мотивите на постановлението по заявеното от свидетеля Ц., че побоят над М. Д. е бил нанесен от И. Я. и още 4 лица с тениски на главите, които той не успял да види, но Д. го накарал първоначално да заяви пред органите на МВР, че заедно с Я. са били и жалбоподателят П. и още 2 лица, но не е категоричен, че това отговаря на истината, тъй като познавал тези лица добре и ако са присъствали на мястото, щял да ги разпознае. .

Не е спорно между страните, че жалбоподателят заема длъжността разузнавач V степен в група Криминална полиция при ПУ С. на 01 РУП на СДВР, присъдена му е категория „Г“, инспектор III степен, видно от представената кадрова справка. Не се оспорва издаването на заповедта от В. Б. Н. - директор на СДВР, който орган е посочен и в други актове до съда по делото, неоспорени от другата страна.

Правни изводи на съда:

Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, представляваща индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадена от компетентен орган - директора на СДВР, акто орган от структурата на МВР, съобразно правомощията му по чл. 228, т.3 от ЗМВР, предвид вида на наказанието – „порицание“ по чл. 226, ал. 1, т. 3 от същия закон.

От чл. 228, т. 3 от ЗМВР, във вр. чл. 186, ал.1 от същия закон следва, че органите по назначаване, каквито са директорите на областните дирекции на МВР, могат да издават заповеди за налагане на наказания по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3 от същия закон, както следва и от обозначената йерархия на административните длъжности по Класификатора на длъжностите в системата на МВР, обн. ДВ бр. 10 /2011г., в която директорът на СДВР е висшестоящ във всички случаи на жалбоподателя. Компетентността на органа да издаде оспорената заповед съдът приема за доказана от фактическа страна предвид безспорното между страните обстоятелство, че издателят на заповедта е заемал длъжността директор на СДВР към датата на издаването ѝ.

Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не е налице нарушение по чл.146,т.1 АПК.

Съгласно чл.231, ал.1 ЗМВР, редът за налагане на наказание като процесното за нарушение, което не е квалифицирано по чл.227,ал.1 от същия закон (тежки нарушения на служебната дисциплина), се урежда в правилника за прилагане на закона. Изискванията за съдържание и форма на заповедта за дисциплинарно наказание са предвидено по чл.246,ал.1 ППЗМВР, които формално са спазени относно издаването на заповедта в писмена форма и предвид съдържанието: посочен е извършителят, правното основание за налагане на наказанието, нарушението, посочени са обстоятелствата, при които се счита, че е извършено нарушението – от формална страна. Това обуславя и извод, че не е допуснатото нарушение на изискванията относно съдържание на оспорената заповед и не е налице основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК.

В обстоятелствената част на заповедта не са изложени съображения за формата на вината, липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер, органът не се е позовал на събрани и обсъдени данни относно цялостното поведение на служителя по време на службата – изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР при налагане на дисциплинарното наказание.

Съдът намира приложимост на въведените изисквания с посочената разпоредба във всички случаи на налагане на дисциплинарно наказание по ЗМВР, в това число и при наказание «писмено предупреждение», за налагането на което се препраща към ППЗМВР – чл.231,ал.1 ЗМВР, както следва и от трайната съдебна практика – например Решение № 7646/01.06.2011 г. по адм.д. № 16596/2009 Г., Шотд. на ВАС. Същата е основана на правния принцип при налагане на наказание – да бъде

установено наличието на вина у извършителя на деянието, представляващо нарушение на установени спрямо него задължения.

Процесното дисциплинарно наказание – „порицание” не се налага при условията на обвързана компетентност от дисциплинарно наказващия орган. Този вид наказание не попада в хипотезите по чл.227,ал.1 ЗМВР, при които видът на следващото се дисциплинарно наказание - „уволнение”, е определен от законодателя. Поради това излагането на мотиви защо е наложено конкретното наказание като вид и размер е задължителен елемент от мотивите към заповедта.

Неспазването на задължителните изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР е съществено нарушение на административно-производствените правила и самостоятелно основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК.

Ответникът е приел писмените обяснения на жалбоподателя – спазено е изискването на чл.229,ал.1 ЗМВР и чл.225, ал.1 ЗМВР за налагане на наказанието в 2-месечен срок от узнаването за извършването на нарушението, предвид датата на представяне на обобщената справка на дисциплинарно-наказващия орган – 20.09.2011г. – дата на входящия регистрационен номер.

Обжалваната заповед е и материално незаконосъобразна, тъй като от доказателствата по делото съдът намира за опровергани изводите по фактите в мотивите на обжалваната заповед за извършено виновно деяние от жалбоподателя, предвид постановлението на прокурора на л. 87 от делото, за което е издадена и служебна бележка, че не е обжалвано.

На основание чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда за наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Тази разпоредба е приложима и към процесното постановление на прокурора за отказ да се образува наказателно производство по същата жалба от М. Ю. Д. за нанесен му побой от група лица, сред които е посочен и жалбоподателя П. на 01.08.2011г. в 19:30 ч. в [населено място], на спортна полцадка на ул. Г.С. Р..

Предвид идентичността на жалбите, по които е образувана прокурорската преписка и дисциплинарното производство срещу жалбоподателя, то съдът намира, че постановлението на прокурора е задължително за настоящия съд именно на основание чл. 300 ГПК - относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на жалбоподателя.

На основание изложеното, съдът приема за опровергани изводите по фактите в мотивите на обжалваната заповед, че е налице съпричастност на жалбоподателя П. към нанесена телесна повреда на М. Ю. Д. на 01.08.2011г. в 19:30ч. в [населено място], в градинката на спортната площадка на [улица].

По тези съображения, съдът намира за доказано по фактите, че жалбоподателят не е извършил посоченото в мотивите на заповедта деяние. тъй като не е налице виновно извършено деяние, за което да бъде ангажирана дисциплинарната му отговорност, съдът не следва да обсъжда съответствието с посочените като нарушени разпоредби в заповедта.

По горните съображения, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в изискващата се писмена форма, но при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответства на материалния закон – основания по чл.146, т. 3 и т.4 АПК за отмяната ѝ. Жалбата е основателна и

заповедта следва да бъде отменена.

При този изход на делото, на основание чл. 143,ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски по делото - 10 лв. за държавна такса и 400 лв. за адвокатско възнаграждение, съобразно представените вносна бележка и посоченото в договора с адвоката, за платено в брой възнаграждение – л.6 от делото.

Водим от горното, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ч. Х. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] № з-11173/08.10.2011г. на директора на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ Ч. Х. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 410 (четиристотин и десет) лв. за разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд - с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от получаване на препис от решението.

Административен съдия: